ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Δὲν ἔχω πιὰ τίποτε, κύριε, ἀπάντησε ὁ Φλορεστὰν μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη...

— Πῶς ; ἀπολύτως τίποτε ;

— Τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἄλογό μου.

— Καὶ τί ἀξίζει;

— Σήμερα τὸ πρωῒ τὸ ἀγόρασα τριάντα πιστόλες.

-- Νὰ τριάντα πιστόλες· ἂς παίξουμε καὶ τ' ἄλογο. Μπορεῖ νὰ γίνῃ ἡ αἰτία νὰ κερδίσετε.

Ἔρριξαν.

— Ἔντεκα ! φώναξε ἀφρίζοντας ὁ Γάλλος.

— Δώδεκα ! φώναξε ἀδιάφορος ὁ Ἱσπανός. Κέρδισα. Μὰ τὸν οὐρανὸ ἔχω πολὺ τύχη ἀπόψε !

Ὁ Φλορεστὰν πελιδνός, μὲ τὰ μάτια ἁπλανῆ, μὲ τὸ μέτωπο κάθιδρο, ξανάπεσε στὴν καρέκλα του.

Δὲν τοῦ ἔμενε πιὰ τίποτε, οὔτε μιὰ πεντάρα !

VIII

Κεφάλαιο ποὺ ἀρχίζει καλὰ καὶ τελειώνει κάκιστα.

Ἀφοῦ κατόρθωσε κάπως νὰ συνέλθῃ, ὁ ὑποκόμης σηκώθηκε καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸ λοχαγὸ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ ν' ἀποχωρήσῃ.

— Πῶς ;... εἶπε κεῖνος, ἀφίνετε τὸ παιγνίδι ; Κάνετε ἄσχημα, δὲν πρέπει νὰποθαρρύνεστε γιὰ τόσα λίγα ποὺ χάνετε.

— Γιὰ τόσα λίγα !

— Ὡς τώρα παίξαμε μικροπράγματα, ἂς ἀρχίσουμε τώρα μὲ μεγάλη πόστα. Βάζω κάτω χίλιες πιστόλες.

— Δὲν ἔχω πιὰ οὔτε μισὴ πιστόλα.

— Ἀπάνω σας ἴσως νὰ μὴν ἔχετε... ἀλλ' ἀλλοῦ, ἀσφαλῶς, ἔχετε χιλιάδες πιστόλες.

— Οὔτε ἐδῶ, οὔτε ἀλλοῦ.

— Τότε σᾶς.... κατέστρεψα !

Καὶ λέγοντας αὐτὸ μὲ εἰρωνία,ἄρχισε νὰ γελᾶ ἀκατάσχετα.

— Ἂς δοῦμε, τώρα κύριε κόμη, ξανάπε. Ἂς μὴ παρατείνουμε ἀκόμα αὐτὴ τὴ γελοία καὶ ψεύτικη κατάσταση τῶν πραγμάτων. Ἡ ἐκλαμπρότης σας ἦλθε στὸ καπηλεῖο αὐτὸ μὲ κάποια πρόθεση ποὺ δὲν τὴν ξέρω καὶ θὰ δυσαρεστεῖτο πολὺ ἂν τὸ πρᾶγμα μαθαινόταν στὸν κόσμο. Γι' αὐτὸ ἐκρύψατε καὶ τὴν ταυτότητά σας. Μὰ δὲν εἶμαι ἐγὼ αὐτὸς ποὺ θὰ σᾶς προδώσω. Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου ὡς εὐπατρίδης. Ἀλλά, μὰ τοὺς Ἁγίους Πάντας ! μὴ μὲ βιάζετε νὰ σᾶς ὀνομάζω κύριον ντὲ Μορλάκ.

— Προσέχτε, κύριε ! ἀπάντησε ὁ Φλοριστάν· ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη σας μὲ προσβάλλει.

—Εἶστε ὁ κόμης Γοδεφρῖδος τῆς Θούνης, ἐξακολούθησε ὁ λοχαγός. Μὴν ἀπαιτεῖτε νὰ πιστεύω τὸ ἐναντίον· ἐὰν μὲ βλέπατε ὅτι σᾶς πιστεύω στ' ἀλήθεια, ἐσεῖς ὁ ἴδιος θὰ μὲ πέρνατε γιὰ τρελλό.

— Κύριε ! διάκοψε ὁ ὑποκόμης ὄρθιος, ὠχρός, μὲ μάτια ποὺ πετάγαν φλόγες, ὄχι μόνο τρελλὸ σᾶς θεωρῶ, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀναιδῆ.

—Ὤ! ὤ! ἔκανε ἀπειλητικὰ ὁ Ἱσπανός,μὲ προκαλεῖτε κιόλας !... Πόλεμος λοιπὸν τότε !

Καὶ χαμηλώνοντας τὸ καπέλλο του ὡς τ' αὐτιά, ἐπρόσθεσε :

— Ξέρω, ὄχι μακριὰ ἀπὸ δῶ, ἕνα μέρος ἀπόμερο ὅπου θὰ μποροῦσαμε νὰ κουβεντιάσουμε ἰδιαιτέρως· εἶναι τὸ περίφραχτο τῶν Βερνανδίνων... ἀλλά, συγνώμην, ἀσφαλῶς θὰ ἔχετε ἀντιρρήσεις γι' αὐτὸ τὸ μέρος.

— Γιὰ ποιὸ λόγο ; ἀπάντησε ὁ ὑποκόμης τραβῶντας πρὸς τὴν πόρτα· ἐκεῖ ἢ ἀλλοῦ λίγο μ' ἐνδιαφέρει. Δὲν ξέρω καθόλου τὴν πόλιν αὐτή.

— Τὸ μέρος γιὰ τὸ ὁποῖο σᾶς μιλῶ, εἶπε ὁ λοχαγός, εἶναι ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τοὺς κήπους τοῦ μεγάρου σας.

— Ἀκόμα... φώναξε ὁ Φλορεστὰν ἀναμένος.

—Κι' ἂν ὁ θόρυβος τῆς μονομαχίας ἔφτανε στὴν κύρια κόμησσα;..

— Πᾶμε, κύριε, πᾶμε, ἀπάντησε ὑποκόμης ἔξω φρενῶν πιά.

Ὁ δὸν Ραφαὴλ ἔβγαλε τὸ ρολόϊ του — σπανιώτατο πρᾶγμα γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη—καὶ εἶπε :

— Διάβολε ! Τρεῖς καὶ μισὴ ἡ ὥρα.,. Τὸ ραντεβοῦ μου εἶναι γιὰ τὶς τέσσερες... πρέπει λοιπὸν νὰ βιαστῶ νὰ σᾶς φονεύσω, κύριε κόμη.

Τὸ περίφραχτο τῶν Βερνανδίνων εἶταν ἕνα οἰκόπεδο ἄδειο, χέρσο, σὲ μιὰ ἐρημικὴ συνοικία, ὅπου δὲ θὰ διέτρεχον κανένα κίνδυνο.

Ἐκεῖ οἱ εὐπατρίδαι τῆς Τουρραίνης ἀντάλλαζαν κάθε μέρα τρομεροὺς διαξιφισμούς.

Ὁ δὸν Ραφαὴλ, ἂν καὶ δὲν εἶταν ἀπὸ τὴν Τουραίνη, τὴν εἶξερε ὡστόσο καλὰ κ' εἶχε ἰδιαιτέρα συμπάθεια στὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἐκεῖ εἶχε πληγώσει τέσσερους πέντε πολίτες καὶ εἶχε φονεύσει δύο Βέλγους ἀξιωματικούς.

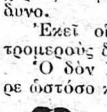

Ἐκεῖ ἔφερε τὸν ἀντίπαλό του, θαυμάζοντας τὴν προσοχὴ του στὴν ἄγνοιαν τῶν δρόμων. Ὡστόσο ὁ λοχαγὸς εἶχε ἀνακτήσει τώρα ὅλην τὴν καστιλλιανὴ εὐγένεια.

Σὲ λίγο οἱ δύο νέοι βρέθηκαν μέσ' στὸ περίφραχτο ποὺ συνόρευε μὲ τοὺς κήπους τοῦ μεγάρου τοῦ κόμητος Γοδεφρίδου τῆς Θούνης, μὲ τὸ μοναστῆρι τῶν Βερνανδίνων καὶ μ' ἕνα παλὸ σπίτι ἐγκαταλειμένο. Χωρὶς νὰ ποῦν λέξη στάθηκαν ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο καὶ τράβηξαν τὰ ξίφη τους. Ἀπὸ τοὺς πρώτους ὅμως διαξιφισμοὺς φάνηκε ἡ ὑπεροχὴ τοῦ δὸν Ραφαὴλ στὸ σπαθί.

Ὁ Φλορεστὰν δὲν κρατιότανε. Ἐρεθισμένος ἀπὸ τὸ χάσιμο τῶν λεπτῶν του χτυποῦσε σὰν τυφλός, σὰν μανιασμένος.

Ἀπεναντίας ὁ ἀξιωματικός, ἥσυχος καὶ γεμάτος εἰρωνία ἀπὸ τὴν ὑπεροχή του, περιοριζόταν στὸ ν' ἀποφεύγει τὰ χτυπήματα τοῦ ἀντιπάλου του.

Μὰ αὐτὸ δὲ βάσταξε πολύ. Σὲ λίγο ἀφοῦ ὁ δὸν Ραφαὴλ χαμογέλασε περιφρονητικὰ ἐπετέθη καὶ μὲ τὴν πρώτη σπαθιά, ποὺ τὴν ἔδωκε μὲ μιὰ εὐκινησία ἀπροσδόκητη, ἔρριξε τὸ σπαθὶ τοῦ ἀντιπάλου του τρία μέτρα μακριά.

Ἀμέσως ὅμως ὁ ἴδιος τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔδωσεστὸνὑποκόμη,λέγοντας :

— Κύριε, νομίζω ὅτι φθάνουν οἱ ἀνοησίες· δὲν ἔχετε τὴ δύναμι νὰ μετρηθῆτε μαζί μου...

— Εἰς ἄμυναν... φώναξε, ἀντὶ ν' ἀπαντήσει, ὁ ντὲ Μορλὰκ ἔξω φρενῶν.

— Ὑπομονή, κύριε. Νομίζω ἀκόμη ὅταν ἂν ἐπαναληφθῇ ἡ μονομαχία, σὲ δέκα δευτερόλεπτα ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ θὰ εἶστε νεκρός,

— Κ' ἔπειτα ; τί μ' αὐτό;

— Ἐγὼ ὡστόσο δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ σᾶς μισῶ· κάμετέ μου τὴν τιμὴ νὰ ὁμολογήσετε ὅτι εἶστε ὁ κόμης τῆς Θούνης καὶ ἀμέσως θὰ ὑποκλιθῶ μὲ σεβασμὸ μπροστά σας.

Ὁ Φλορεστὰν ἔτριζε τὰ δόντια του.

— Ἀλλιῶς, ἐξακολούθησε ὁ δὸν Ραφαήλ, ὅσο εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶναι ἡμέρα αὐτὴ τὴ στιγμὴ, τόσο εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ σᾶς τρυπήσω.

—Κύριε, ἀπήντησε ὁ ὑποκόμης, ἐπιτρέψατέ μουνὰ γελάσωμαζίσας.

— Γελᾶστε, κύριε κόμη, γελᾶστε !

— Ἡ μανία σας αὐτὴ νὰ θέλετε νὰ μοῦ δόσετε μὲ τὸ στανειὸ ἕνα ὄνομα ποὺ δὲν εἶναι δικό μου, παρ' ὅλες τὶς διαβεβαιώσεις μου, ἀποτελεῖ γιὰ μένα μιὰ μεγάλη προσβολή.

— Καὶ ἡ ἀπάντησή σας λοιπόν ;

— Ἡ ἀπάντησή μου εἶναι αὐτή, κύριε : «Πηγαίνετε στὸ διάβολο!»

— Εἶναι ὅμως βέβαιο ὅτι θὰ πᾶτε ἐσεῖς πολὺ πρὶν ἀπὸ μένα, κύριε κόμη Γοδεφρῖδε τῆς Θούνης.

Τὰ σπαθιὰ ἄρχισαν καὶ πάλιν νὰ διασταυρώνονται, ἀλλά, καθὼς τὸ εἶχε προαναγγείλει ὁ δὸν Ράφαήλ, ἡ πάλη δὲ βάσταξε παραπάνω ἀπὸ δέκα δευτερόλεπτα. Τὸ ξίφος τοῦ Ἱσπανοῦ χώθηκε βαθειὰ στὸ στῆθος τοῦ Φλορεστάν. Ὁ δυστυχὴς νέος, ἔπεσε βγάζοντας μιὰ κραυγή.

— Μὰ τὴν πίστη μου ! λυποῦμαι πολύ, κύριε κόμη, ψιθύρισε ὁ νικητὴς σκουπίζοντας τὸ σπαθί του ἀπάνω στὴ χλόη. Ἀλλὰ σᾶς εἶχα προειδοποιήσει... Δὲν εἶταν λοιπὸν καλύτερο νὰ μοῦ εἴχατε ὁμολογήσει τὸνομά σας ; Πῶς ; Τί λέτε ;

— Λέω... λέω... ψέλλισε ὁ ὑποκόμης, ὅτι εἶταν πολὺ δυσάρεστο... νἄρθω ἀπὸ τόσο μακριά... γιὰ νὰ μὲ καταστρέψετε πρῶτα... καὶ κατόπι νὰ μὲ κατασφάξετε.

Καὶ ἔμεινε ἀναίσθητος ἀπὸ τὴν αἱμορραγία.

— Στ' ἀλήθεια, γρύλλισε ὁ λοχαγὸς σκυμμένος πάνω ἀπὸ τὸ θῦμα, νὰ ἕνας ἄνθρωπος πολὺ ἰσχυρογνώμων... καὶ τὴν ὥρα ἀκόμη ποὺ ξεψυχάει ἀρνεῖται !... Λοιπόν... ξεψύχησε τοὐλάχιστο ;... Ὄχι, ἡ χαρδιά του χτυπάει... Τί νὰ κάνω τώρα;... δὲν ταιριάζει νὰ τὸν ἀφήσω νὰ πεθάνει ἐδῶ σὰ σκύλος... Θὰ εἶταν καλλίτερα νὰ τὸν μεταφέρω στὸ σπίτι του...

Καὶ ὁ δὸν Ραφαὴλ βγῆκε ἀπὸ τὸ περίφραχτο γιὰ νὰ πάει νὰ ζητήσει βοήθεια.

Σ' ἕνα τέταρτο γύρισε, συνοδευόμενος ἀπὸ δύο ἀνθρώπους ποὺ κρατοῦσαν ἕνα φορεῖο.

Ἀλλ' ὅταν ἔφτασαν στὸ μέρος ποὺ εἶταν τὸ πτῶμα, δὲ βρῆκαν παρὰ ἕνα λάκκο γεμάτο αἷμα ποὺ τὸ κατάπινε ἡ γῆ ἀργὰ ἀργά.

Ὅσο γιὰ τὸ πτῶμα τοῦ ἄτυχου Φλορεστὰν δὲ βρισκόταν οὔτ' ἐκεῖ, οὔτε ἀλλοῦ πουθενὰ μέσ' στὸ περίφραχτο.

Τὰ τείχη τοῦ μοναστηριοῦ δὲν εἶχαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο παρὰ τρία παράθυρα μὲ κάγκελλα. Ὁ ὑποκόμης λοιπὸν δὲν εἶχε μεταφερθεῖ ἐκεῖ.

Πρὸς τὸ μέρος τῶν κήπων τοῦ μεγάρου δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ πόρτα.

Ἔμενε λοιπὸν τὸ παλὸ σπίτι, ἀλλὰ εἶταν γνωστὸ ὅτι αὐτὸ πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων βρισκόταν ἀκατοίκητο. Ὡστόσο ὁ δὸν Ραφαὴλ προχώρησε πρὸς τὴ μισοσαπισμένη πόρτα του, ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ περίφραχτο καὶ χτύπησε ἀρκετὲς φορές.

Μὰ κανένας δὲν ἦρθε ν' ἀνοίξει.

Ὁ λοχαγὸς τότε ἄρχισε νὰ κοιτάζῃ γύρω του μὲ ἀπορία.

— Ἀπὸ ποῦ στὸ διάβολο τὸν ἐπῆραν, ψιθύρισε στρίβοντας τὸ μουστάκι του.

. . . . . .

Εἴχαμε ἀφήσει τὸ δὸν Διάζ τὴ στιγμὴ ποὺ ταραγμένος ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴ ὁμοιότητα τοῦ Φλορεστὰν μὲ τὸ Λέλιο, εἶχε ἀφήσει τὸ πανδοχεῖο τοῦ «Μπρούντζινου Τέντζερη» γιὰ νὰ μὴ ἀντικρύζει πιὰ αὐτὸ τὸ πρόσωπο ποὺ ἡ θέα του τόσο κακὸ τοῦ ἔφερνε. (Ἀκολουθεῖ)